

DRAGI MOJ OTROK!

NE, TO NI VABILO NA
KROKET
S KRALJICO.

P _ _ M _ _

ZATE JE.

n to je res grozno. Ne moreš si misliti, kakšno veselje me daje, ko tole pišem. Prisiljena sem uporabljati D _ _ _ I _, tako da se solze sreče ne trkljajo na papir.

To, da si bil z menoj v Čudežni deželi, mi je bilo bolj všeč kot vse, česar sem bila deležna v zadnjih časih. Z menoj si kihal, tekal za

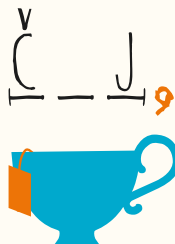
_ _ J _ I ,

se čudil pa razmišljal o času, spreminjanju, norosti in ugankah. O tem, kdo sem jaz, in o tem, kdo si ti.

Tako lepo sva se igrala! Odslej se ti bo zagotovo zdelo prav dolgočasno, če bo življenje teklo na običajen način.

Se kdaj, kadar nisi z mano, kaj igraš? Ali pa se tvoja predstava o življenju omejuje na “zajtrk, pouk, kosilo, pouk, pranje perila (le v šoli Zasmehovane želve), naloge, večerja, postelja, zajtrk, pouk” in tako naprej. To je zelo izbrušen življenjski načrt, pa skoraj tako zanimiv, kot da bi bila šivalni stroj ali kavni mlinček. Če se vrnem k stvari: če se kdaj igraš, te lahko vprašam, kako ti gre razpletanje tistih ugank iz Čudežele? Če misliš, da si katero pogruntal, mi jo pošlji; in če si usekal mimo, ti tega ne bom povedala.

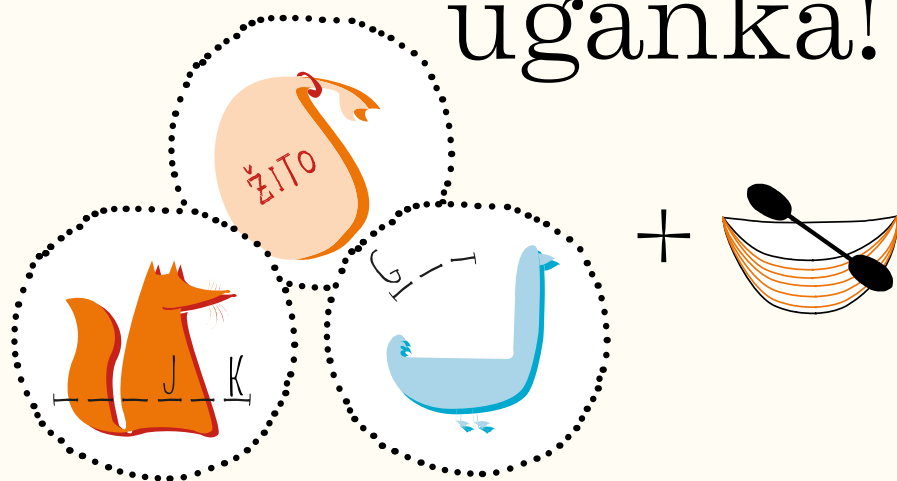
Mene so z ugankami in podobnimi čudnostmi tam doli v Čudežni deželi zasipavali ves čas, saj veš. Pa sem se jim precej spretno izmuznila sem gor in ni bilo hudega.

Še prej pa te vprašam, kdaj razmišljaš, čemu sploh so mlade Alice? Če *ne* razmišljajo in (se) *ne* sprašujejo, kakšen hasek naj bi potem sploh bil od njih? Veliko boljše je imeti garnituro zares uporabnih metlic za kuhanje ali pa samokolnic. Včasih kdo vpraša: »Pa kaj za ena reč je s temi otroki?« Me ima, da bi mu rekla:

IZ DIŠAV SO IN SLADKORJA,
ZA OKRAS PA NAJ BO
SKORJA!

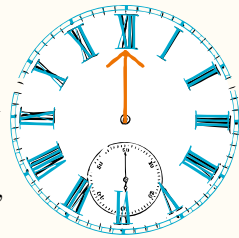
Pa raje rečem: »Boste že videli! Ko vklopijo možgane in rešujejo uganke, da se kar kadi!«

TOREJ, uganka!

Bi znal rešiti tisto o lisjaku in gosi in vreči žita? Vse to je tovoril mož, ki se je vračal s sejma, in ko bi bil moral čez reko, je odkril, da je čoln tako majčken, da lahko vzame s sabo vanj le po eno od trojega, ni pa mogel pustiti lisjaka in gosi skupaj, ve se, zakaj, prav tako pa ne gosi in žita (gos je bila žitosnedna). Edino, kar je brez bojazni lahko pustil na bregu, je bil lisjak z vrečo žita, kajti nismo še videli lisjaka, ki bi jedel žito, in komaj kdaj je videti, da bi žito pojedlo lisjaka. No, *vprašaj* se, ali bi znal rešiti to uganko.

Sreda noči je, ko ti tole pišem, zato ti zdaj želim lahko *polnoč*. Pošiljam ti pozdrave in mnogo poljubov – zaloga bi morala zadoščati do takrat, ko boš odrasel.

Sporoči moje pozdrave tudi vsem otrokom, na katere utegneš naleteti (če boš letel ...). Če greš peš, pa na katere utegneš napešiti. Daj jim tudi nekaj mojih poljubov (predvsem pa ne pozabi poljubiti sebe – **NAJBOLJŠE BO, ČE NA ČELO!**).

Tvojim odraslim pa pošiljam prisrčne izraze spoštovanja.

OSTAJAM TVOJA
VDANA PRIJATELJICA
ALICA

P.S. Glede pisma pa: napiši karkoli želiš in pošlji na naslov

Alica, Pri nenavadni gobi 55,
Čudežna dežela – Kraljestvo domišljije,
Krekov trg 2, 1000 Ljubljana.

ALI NA:

Alica, Pri nenavadni gobi 55,
Čudežna dežela – LGM,
Vojašniški trg 2 A, 2000 Maribor.

P.P.S. A kaj vadiš priklončke? Mar to dandanes sploh še počnete? Bi bilo fino, nikoli se ne ve, kdaj zaideš na kakšno čajanko ali pa se spotakneš ob kakšno kraljico!

P.P.P.S. Nekateri otroci odrastejo na kar se da neprijeten način; upam, da ne boš, preden se spet srečava, naredil kaj podobnega.